

get mere værd, end hvad det ærede Medlem finder paa at sige, om han saa gentager det hundrede Gange.

Naar det ærede Medlem siger, at denne Beslutning var kun et Slags formelt Udtryk for, at Tingene reserverede sig hvert for sig deres Stilling til Fæstningens og de provisoriske Foranstaltningers Lovliggørelse, er det ikke rigtigt. Thi her foreligger ikke blot en formel, men ogsaa en juridisk Berettigelse for Folketinget til, til hvilket Tidspunkt, det maatte finde belejligt, at rejse Rigsretsanklage angaaende denne Sag. Og hvad Hærloven angaar, skal jeg gøre opmærksom paa, at Hærloven af 1894 saavel som Hærloven af 1881 blev behandlet paa samme Grundlag som Hærloven af 1867: et delt Forsvar med to selvstændige Hærafdelinger, en Øst og en Vest for Store Bælt. Det er en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem tror, at der i Hærloven af 1894 staar noget om, at Artilleristerne skulle ligge i Fæstningen. Hvis det ærede Medlem vil spørge den højtærede Krigsminister, som kender Hærloven bedre end det ærede Medlem, vil han se, at der er ikke nogen som helst Anledning for ham til at være med til at bygge Barakker og Krudttaarne o. s. v. for at være i Overensstemmelse med Hærloven. Over for alle den Slags Foranstaltninger staa Tingene til enhver Tid frit. Det er det, jeg har villet hævde, og det hævder jeg gentagende trods det ærede Medlems Paastand.

K. M. Klausen: Den ærede Ordfører udtalte før, at Fæstningen er en skadelig Indretning. Deri kan jeg fuldt ud samstemme med ham, men saa kan jeg ikke forstaa, at han, naar han, som han udtalte før, er en Mand af Konsekvens, en Mand, der vil, at der skal være Mening i, hvad han gør, kan sidde ganske stille og se paa, at der til Fuldstændiggørelse af denne skadelige Indretning bliver bygget Barakkeleje, gravet Brønde, lagt Jernbanespor, bygget bombesikre Kasematter o. s. v. Han sidder ganske stille som en Mus og ser paa, at Ministeren laver alt dette lige for Øjnene af ham, han tør ikke vove at sige et eneste Ord derimod eller stemme imod noget som helst af alt dette, skønt det tidligere, naar Højres Krigsministre forlangte det samme, altid mødte Protest fra Venstres Side. Naar det ærede Medlem vil gøre sig til en staalsat Karakter, der fører en Politik med Konsekvens, kan jeg ikke forstaa, at han stadig kan sidde og se paa alt dette, thi det er jo dog netop det, som jeg siger:

Fæstningens Fuldendelse, dens Kompletering. Det er Højres Ønske, det er Hr. Bahnsons Værk, der fortsættes, det maa det ærede Medlem dog vel nok kunne se.

Saa siger den ærede Ordfører, som jo ikke kan være øm og overbærende nok over for sin Krigsminister, om det, som Krigsministeren har begyndt paa Saltholm: Det er saa smaat. Er det værd at gøre nogen Staahej over de 11,000 Kr.? Nej, lad os give ham det og være glade til! Jeg skal sige den ærede Ordfører, at Bahnson begyndte ogsaa smaat. Han begyndte ikke med 20 Mill. lige paa et Brædt, nej, han begyndte med den frivillige Selvbeskatning. Da det første Spadestik blev gjort ude paa Garderhøjfortet, saa det altsammen saare uskyldigt ud. Det kostede ikke en Gang 11,000 Kr., det kostede ikke en Øre, det skete ad Frivillighedens Vej altsammen. Det var en Flok varmhjertede Patrioter, der samledes, gjorde det første Spadestik og holdt en lille Fest der ude. Det var smaat og ubetydeligt, lige saa ubetydeligt som det, den nuværende Krigsminister har begyndt at foretage sig. For øvrigt er det mere end disse 11,000 Kr., for heri er der ikke en Øre til Montering. Der maa dog ogsaa komme Forlangende om Bevilling til Kanoner o. s. v., der skulle føres der ud. Der er altsaa, hvad Begyndelsen angaar, ingen Forskel paa det, som den nuværende Krigsminister gør, og det, som Bahnson gjorde. Hvad Enden kan blive, ved man naturligvis ikke, men hvis den ærede Ordfører kan faa Lov til at raade, er det rimeligt, at Krigsministeren fortsætter. Hvorfor skulde han ikke gøre det? Naar det undskyldes saaledes, som den ærede Ordfører gør det, naar Befolkningens Øjne skulle lukkes for det og man ikke maa se paa det, er det rimeligt, Krigsministeren fortsætter. Han har vist udmærket Lyst til at gaa videre og overstraale Bahnson, om det kunde lykkes ham.

Den ærede Ordfører siger: De Barakleje, der ere opførte paa Charlottenlundfortet, ere ikke vor Skyld, det er de moderates Skyld. Paa den Maade vil den ærede Ordfører altsaa klare sig, at han vælter Skylden over paa de stakkels moderate. De have faaet Skyld for saa meget, hvorfor saa ikke for det? Men saa vil jeg sige til den ærede Ordfører: Hvorfor har da Venstre siden Forliget af 1894 siddet og set paa, at de uheldige Soldater der ude bleve gennemblæste og gennemregnede, hvorfor har det ikke villet bygge disse Barakleje tidligere, men er